

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně **M. J.**, zastoupené JUDr. Miloslavou Šmokovou, advokátkou se sídlem ul. 28. října 976, Uherský Brod, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2005, č. x, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 41 Cad 180/2005, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 3. 2006, č. j. 41 Cad 180/2005 - 18,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 27. 9. 2005, č. x, byl žalobkyni (dále též „stěžovatelka“) podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) odňat ode dne 20. 10. 2005 částečný invalidní důchod. Žalovaná uvedla, že podle posudku lékaře Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště Brno, ze dne 22. 2. 2005 již není žalobkyně částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti o méně než 33 % a nejedná se o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek a dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobkyni zároveň nestěžuje obecné životní podmínky.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 15. 3. 2006, čj. 41 Cad 180/2005 - 32, zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí žalované. Soud provedl důkaz posudkem zdravotního stavu žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí vypracovaným dne 9. 2. 2006 posudkovou

komisí Ministerstva práce a sociálních věcí zřízenou podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“). Podle soudu dospěla posudková komise k závěru, že nejzávažnějším postižením žalobkyně byl stav po zhojené zlomenině levé holenní kosti, odpovídající zařazení do kapitoly XV., oddílu H, položky 57, písm. a) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“); tato položka je určena pro stav po zlomenině holenní kosti dobře zhojené, kde je udán možný pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti ve výši 5 %. Se zřetelem k předchozím výdělečným činnostem a dosažení pouze základního vzdělání zvýšila posudková komise hodnocení o dalších 10 procentních bodů podle § 6 odst. 4 vyhlášky, takže míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti činí celkem 15 %. Soud dále uvedl, že posudková komise zjistila na levé dolní končetině uspokojivý funkční nálezy; není přítomen zkrat, anulace ani značně porušená funkce končetiny. Ostatní v diagnostickém souhrnu uvedená zdravotní postižení jsou méně funkčně významná a nezpůsobují větší pokles výdělečné činnosti než rozhodující příčina. V případě žalobkyně navíc nejde ani o postižení uvedené v příloze č. 3 a č. 4 vyhlášky, a stav není ani funkčním dopadem a důsledky srovnatelný s postiženími uvedenými v příloze č. 4. Soud označil posudek posudkové komise za přesvědčivý, úplný a objektivní. Provedeným dokazováním byl zjištěn stejný skutkový stav, který žalovaná vzala za základ svého rozhodování. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatelka namítla, že ze zdravotní dokumentace nevyplývá zlepšení jejího zdravotního stavu ode dne 11. 11. 2004 (kdy byl žalobkyni odňat plný invalidní důchod – pozn. soudu). Stěžovatelka se domnívá, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u ní činí nejméně 33 % a že má také ztížené obecné životní podmínky. Zdravotní postižení přitom souvisí s pracovním úrazem ze dne 21. 4. 2002; zdravotní stav vyžaduje soustavnou lékařskou péči, způsobuje opakované pracovní neschopnosti. Podle stěžovatelky skutková podstata, z níž žalovaná ve svém rozhodnutí vyšla, nemá oporu ve spise, neboť ze spisu vyplývá pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 33 % i snížení obecných životních podmínek stěžovatelky, pročež měl soud napadené rozhodnutí zrušit. Schopnost soustavné výdělečné činnosti měla být hodnocena i ve vztahu k subjektivním schopnostem konkrétní osoby tuto výdělečnou činnost vykonávat. Touto skutečností se soud nezabýval, ač k tomu měl podklady; rovněž se nezabýval tím, zda schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla u stěžovatelky nejméně o 33%. Ve všech těchto skutečnostech stěžovatelka spatřuje důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Stěžovatelka navrhla, aby rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 3. 2006, čj. 41 Cad 180/2005 - 32, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

První důvod kasační stížnosti je uveden v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom,

že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytyčanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatelka vytyká napadenému rozhodnutí, že žalovaná ani soud při posuzování předpokladů pro odnětí částečného invalidního důchodu nezhodnotili správně její zdravotní stav. V této námitce je třeba poukázat na to, že žalovaná vychází v případě rozhodování o dávkách podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem z posudků posudkových lékařů. Podkladem pro přezkoumání takového rozhodnutí žalované v soudním řízení pak byl posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 9. 2. 2006, jenž se ztotožnil názorem posudkového lékaře, podle něhož v důsledku stavu po zlomenině holenní kosti dobře zhojené činila míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky podle kapitoly XV., oddílu H, položky 57, písm. a) přílohy č. 2 vyhlášky celkově 15 %. Žalovaná postupovala při vydávání napadeného rozhodnutí způsobem upraveným v zákoně č. 582/1991 Sb. a krajský soud pak vycházel z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí pro Brno, který lze i podle názoru Nejvyššího správního soudu považovat za úplný a přesvědčivý. Posudková komise vycházela při zpracování posudkových závěrů z lékařských nálezů vydaných před i po vydání napadeného rozhodnutí. K dispozici byl i posudkový spis zachycující vývoj stěžovatelčina zdravotního stavu od doby, kdy byla uznána plně invalidní; Nejvyšší správní soud má tedy za to, že posouzení stěžovatelčina zdravotního postižení bylo učiněno řádně a objektivně. Ostatně stěžovatelka nevznáší konkrétní námitky ve vztahu k postupu posudkové komise stran určení jejího rozhodujícího zdravotního postižení, namítá však, že její zdravotní stav spočívající v následcích zlomeniny holenní kosti levé nohy se nezlepšil od doby přiznání částečné invalidity; toto tvrzení bylo však všemi provedenými posudky vyvráceno. Nelze se tedy ztotožnit s názorem stěžovatelky, že byl dán důvod pro zrušení rozhodnutí žalované, neboť zde nebyly pochyby o správném zjištění zdravotního stavu žalobkyně. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tedy není dán.

Druhým důvodem kasační stížnosti stěžovatelky je tvrzená nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, tedy důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí. Stěžovatelka tento důvod kasační stížnosti spatřuje v tom, že se krajský soud nezabýval zjištěním, zda její schopnost soustavné výdělečné činnosti nepoklesla o více než 33 % a rovněž tím, že nevymezil, jaké konkrétní činnosti by mohla stěžovatelka vykonávat. S tímto tvrzením se Nejvyšší správní soud neztotožnil; Krajský soud v Praze se totiž poklesem schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky zabýval v celém svém rozhodnutí; dospěl však k závěru, že tento pokles u stěžovatelky činí toliko 15 %. Pokud jde o vymezení konkrétních činností, k nimž by byla stěžovatelka způsobilá, pak zde i soud přihlédl k základnímu vzdělání stěžovatelky a také s ohledem na tyto skutečnosti byl pokles schopnosti její výdělečné činnosti stanoven ve výši 15 %, přičemž stav po zlomenině nohy sám o sobě způsoboval pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti toliko ve výši 5 %. Stěžovatelkou tvrzená nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu nebyla shledána důvodnou; ani důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

Ze všech uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení nelze přiznat.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. listopadu 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu